

τες καταφύγιον εἰς πολλοὺς κληρικοὺς καθὼς καὶ λαϊκοὺς Ἑλληνας. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ δυτικὴ προπαγάνδα δὲν ἡμέλησεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς οὐδενὸς μέσου, ἀλλ᾽ ἐπροσπάθει πάντοτε καὶ παντοῖοις τρόποις ἵνα προσελκύσῃ καὶ ὑποτάξῃ εἰς ἑαυτὴν τὴν Ἐωσικὴν ἐκκλησίαν. Ἀλλοθίσης μάλιστα τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Λατίνων, καὶ ἀνχυροευθέντος Ακτίνου Πατριάρχου, δὲ Πάπας Ἰννοκέντιος ὁ Γ' νομίσας εὑθετον τὸν καιρὸν ἀπέστειλε πρεσβευτὴν εἰς Ῥώσιαν τὸν Καρδινάλιον Βιτάλην, ἵνα πείσῃ τοὺς Ῥώσους νὰ εἰσέλθωσι καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν Παπικὴν μάρτυραν εὐαγγελίζων ὅτι ἡ Ῥωμαϊκὴ ἐκκλησία εἶναι ἡ κιβωτὸς τῆς σωτηρίας, ἃς ἀρευ οὐκ ἔστι σωθῆναι ἀλλ᾽ ἡ πατρικὴ αὕτη νουθεσία δὲν ἔτυχεν ἀκροάσεως, διότι ἡ ῥωσικὴ ἐκκλησία διέμεινεν, ὡς προείπομεν, πιστῶς συνδεδεμένη μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς, καὶ οἱ Ῥώσοι μητροπολίται μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Λατίνων ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως προχειρίζοντο ἐν τῇ προσωρινῇ πρωτευούσῃ τῆς Ἑλληνικῆς αὐτοκρατορίας, τῇ Νικαίᾳ.

Ομολογητέον ὅμως ὅτι τῆς τοιαύτης καὶ τοσάντης ἐπὶ τῆς ῥωσικῆς ἐκκλησίας ἐπιβροῦσις τῶν κατεχράσθησαν ἐνίοτε οἱ Ἑλληνες Πατριάρχαι. Οὔτως ἐπὶ Ιωάννου τοῦ Κατακούζηνοῦ δι Πατριάρχης Φιλόθεος προεχείρισε, μέγα προξενήσας σκάνδαλον, δύο ταῦτοχρόνως μητροπολίτας τῆς Ῥωσίας τὸν ἄγιον Ἀλέξιον καὶ τὸν Ρωμανὸν, ἐξ οὐ κατενήθη οὐ σμικρὰ σύγγυσις, μὴ γινωσκόντων τῶν Ῥώσων πότερον ἀναγνωρίσαι νόμιμον μητροπολίτην, ἐωσοῦ μεταβάντος τοῦ Ἀλεξίου εἰς Κωνσταντινούπολιν πρὸς διαφώτισιν τοῦ ζητήματος, δι Φιλόθεος ἵνα συμβιβάσῃ τοὺς δύο ἀντιπάλους ἱεράρχας ἀνγρόρευσε τὸν μὲν Ἀλέξιον μητροπολίτην Κιέθου καὶ Βλαδαμίρου, τὸν δὲ Ῥωμανὸν Διονυσίας καὶ Βολυνίας (1).

(Ἐπειταὶ ή συνέχεια.)

Θ. Ν. Φ.

Η ΑΡΓΥΡΑ ΦΙΑΛΙΣ. (2)

III.

Δύο ἀρθρωποι ἀπολέσαντες τὸ λογικόν των.

Κατ' αὐτὴν σχεδὸν τὴν στιγμὴν καὶ ἐνῷ αἱ δυνάμεις τοῦ σώματος τοῦ Ὁκταβίου ἐξηγντλοῦντο

(1) Αὐτόθι, τομ. 4 σελ. 278.

(2) Συνέχεια ἀπὸ φυλλαδίου 78.

ἐπαισθητᾶς, οἱ θάμνοι διεχωρίσθησαν καὶ νέον το πρόσωπον ἐφάνη.

Διευθύνθη κατ' εὐθείαν εἰς τὴν δρῦν, καὶ εἰς τὴν θέαν τοῦ Ὁκταβίου ἐξέβαλε τὴν ἀπλῆν αὐτὴν φωνὴν «Ω!» μὲ τὴν καθαρωτέραν Ἀγγλικὴν προφοράν· μετὰ ταῦτα ἐκβάλλων ἐκ τοῦ θηλακίου του κυνηγετικόν τι ἐγχειρίδιον, ἔκοψεν ησύχως τὸν λαιμοδέτην ὅστις ἔπνιγε τὸν κόμην δὲ Σουηράν, καὶ τὸ σῶμα τοῦ κρεμαρένου ἐπεσε βαρέως κατὰ γῆς.

Χωρὶς ν' ἀνησυχήσῃ περισσότερον δ' ἄγνωστος ἐξέβαλε τὸν πῖλον αὐτοῦ καὶ τὸν ἐκρέμασεν ἐπὶ τινος κλάδου, ἐξέβαλε τὰ χειρόκτιά του καὶ ἤνοιξε μικρόν τι δέμα τὸ δόποιον ἐκράτει εἰς τὴν χειρά του.

Ἐν τῷ δικτήματι τούτῳ δὲ Ὁκταβίος συνήρχετο δλίγον κατ' δλίγον· ἡγέρθη δλίγον καὶ περιέφερε πέριξ του ἐκπεπληγμένα βλέμματα.

— Εἶδοροι καὶ δέκα λεπτά! ἀνέκραξε κυττάζων τὸ ὡρολόγιόν του, καὶ ἀκόμη εὐρίσκομαι εἰς τοῦτον τὸν κόσμον! Ιδοὺ πρώτη φορὰ καθ' θην μία τῶν θελήσεών μου, ἀργοπορεῖ. Ά! δικλάδος ἔσπασε . . . τὸ ἐστοιχιμάτιζον!

Άλλ' ίδων τὸν κλάδον ἀνέπαφον καὶ ἀκόμη δεδεμένον ἐπ' αὐτοῦ τεμάχιόν τι τοῦ λαιμοδέτου του κυματίζον, ἐστράφη καὶ παρετήρησε τὸν νεοελθόντα ὅστις ἐφάνετο ἐνασχολούμενος εἰς ἐργασίαν τινα διὰ τῶν χειρῶν.

Ο Ὁκταβίος ἡγέρθη καὶ διευθύνθη πρὸς αὐτόν. Ο ἄγνωστος, ὅστις ἦτο τεσσαρακοντούτης περίπου, ὑψηλὸς καὶ λιγνὸς, μὲ ψυχρὰν καὶ ἀξιοπρεπῆ φυσιογνωμίαν, ἔκαμε σημεῖον τι ἀνύπομονησίας.

— Διάβολε! Δὲν εἴσθε ἀποθαμένος, ἡρώτησε τὸν Ὁκταβίον;

— Φαίνεται! εἴπεν δὲ κόμης, καὶ μὲ βλέπετε πλέον ἐκπεπληγμένον ἀπὸ σᾶς.

— Τέσσερα χειρότερα, εἴπεν δὲ Ἄγγλος καὶ ἀποφασίσας νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὴν συνομιλίαν ἐχαιρέτητε τὸν Ὁκταβίον καὶ ἀπεσύρθη βήματά τινα. Άλλ' δὲ Ὁκταβίος ἦτον συγχρόνως ὠργισμένος, καὶ ἐκπεπληγμένος, ὠργισμένος διότι ἔμελλε ν' ἀρχίσῃ ἐκ νέου ὑπόθεσιν τετελειωμένην· ἐκπεπληγμένος δὲν τοῦ παραδόξου τούτου καὶ πρὸ πάντων ὑπὸ τῆς ἀκατανούσου ἐργασίας τὴν δόπιαν τὸν ἔβλεπε πράττοντα.

Τὸν ἡχολούθησε λοιπὸν, καὶ τοῦ εἴπε, διὰ τόνου διώσοντι δργίλου.

— Δύναμαι, κύριε, νὰ μάθω τὸ αἴτιον τῆς βαρθάρου λύπης τὴν δόπιαν ἐδοκιμάσατε;

— Ποίας λύπης;

— Είπατε « τόσον χειρότερα! » παρατηρήσαντες ότι δὲν ήμην έντελῶς νεκρός.

— Κύριε, ἀνήσθι με νεκρός ή ζῶν τοῦτο μοὶ εἶναι έντελῶς ἀδιάφορον· εἰπον « τόσον χειρότερα! » διότι, ἀνθέλετε νὰ σᾶς τὸ δμολογήσω, η παρουσία σας . . . μ' ἐνοχλεῖ.

— Νόστιμος εἰσθε! ἀλλ' οὐδὲν σας μ' ἐνοχλεῖ ἔτι περισσότερον.

— Ξέχω ἀνάγκην νὰ μείνω μόνος . . . ξέχω κολούθησεν δὲ Ἀγγλος.

— Διὰ νὰ κρεμασθῆτε;

— Ποῦ τὸ ξένευτε;

— Διάβολε! τὸ διποθέτω βλέπων τὸ ἀντικείμενον τὸ δποῖον κρατεῖτε. καὶ τὸ δποῖον μοὶ φαίνεται σχοινίον κωδωνίσκου . . .

— Αὔτοι εἰναι. Ἐπειτα;

— Επειτα, ἐπειδὴ σχηματίζετε θηλειάν. . . διότι αὐτὴ εἴναι θηλειὰ, τὸ γνωρίζω. . .

— Κύριε, τὸν διέκοψεν δὲ ἀγγωστος, σᾶς παρατηρῶ ότι ἀναμιγνύεσθε εἰς πράγματα τὰ δποῖα δὲν σᾶς ἀποβλέπουν.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπεν δὲ Ὁκτάβιος. Δὲν ἡλθον ἐγὼ νὰ σᾶς εὔρω, σεῖς ἥλθετε καὶ μὲ ἀνησυχήσατε.

— Τί ἐννοεῖτε μὲ τὴν λέξιν, ἀνησυχήσατε;

— Τί ἐννοῶ! ποῖος λοιπὸν μ' ἔξεκρέμασεν ἀπὸ ἑκεῖ ἐπάνω, σᾶς παρακαλῶ, ἀνὴρ σεῖς;

— Αναμφισβόλως ἐγώ, ἀλλὰ σᾶς ἐνόμιζον νεκρόν.

— Άφοῦ λοιπὸν μ' ἐνομίζατε νεκρόν, διατί μ' ἔξεκρεμάσατε;

— Διότι κατέίχετε τὸ δένδρον μου.

— Πῶς; τὸ δένδρον σας;

— Μάλιστα! τὸ δένδρον μου. Πρὸς ὅκτω ἡμέρῶν τὸ εὔρον· καὶ τὸ ἐσημάδευσα· ἵδον παρατηρήσατε.

— Τί! τὴν ἡμερομηνίαν αὐτὴν· « 30 Μαΐου 1846; »

— Έγώ τὴν ἔχαραξα.

— Λοιπὸν εἴχετε ἐκλέξει τὴν δρῦν αὐτὴν διά. . . οἱ Ἀγγλος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τὰ ἄνω πρὸς τὰ κάτω.

— Άλλὰ, διάβολε! ἀνέκραξεν δὲ Ὁκτάβιος, εἰναι καὶ ἀλλαὶ δρῦς ἐνταῦθα· ἡδύνασθε νὰ ἐκλέξητε μίαν ἄλλην καὶ νὰ μ' ἀφήσητε ἡσυχον ἐκεῖ ὅπου ήμην.

— Κύριε, εἶπεν δὲ νησιώτης μὲ μέγα φλέγμα, αὐτὸ τὸ δένδρον ἔξελεξα καὶ οὐχὶ ἄλλο. Οὕτω

δὲ κάμω μίαν ἀπόφασιν εἴναι ἀδύνατον ἀνθρωπίνη δύναμις νὰ μ' ἀποτρέψῃ αὐτῆς.

— Parbleu! Τὸ αὐτὸ συμβαίνει, κύριε, καὶ εἰς ἐμέ εἰχα δύσσει νὰ ἀποθάνω εἰς τὰς ἔξι ἀκριβῶς· ἔξι αἰτίας σας ἐν τούτοις ἵδον καθυστέρησε καὶ μίσειαν ὥραν.

— Πολὺ μὲ κακοφαίνεται, κύριε, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ πιστεύσητε τὴν εἰλικρινῆ μου λύπην. . . Άλλα, μὲ συγχωρεῖτε εἰς ποιὸν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ δμιλῶ;

— Ονομάζομαι, κύριε, κόμης Ὁκτάβιος δὲ Σουβράν.

Οἱ Ἀγγλος ἔχαιρέτησε μετ' εὐγενείας.

— Καὶ ἐγώ, εἶπεν, δινομάζομαι Λόρδος Βεσύμοιθ. Ἐν ἐλλείψει τοίτου διὰ νὰ συστήσῃ τὸν μὲν πρὸς τὸν δὲ εἴμεθα ἡναγκασμένοις ἡμεῖς αὐτοῖς νὰ ἐκπληρώσωμεν τὴν ἀπαραίτητον αὐτὴν ἰθυμοταξίαν.

Οἱ Ὁκτάβιος ἔχαιρέτησε καὶ αὐτός.

— Κύριε κόμη, ἔξηκολούθησεν δὲ Ἀγγλος, δένησεν τὸ σχοινίον τοῦ κωδωνίσκου εἰς τὸν κλάδον, δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε πόσον εἴμαι εύτυχὴς διότι σᾶς ἐγνώρισα.

— Πῶς, εἶπεν δὲ Ὁκτάβιος, ἐπιμένετε ἀκόμη νὰ θέλητε νὰ κρεμασθῆτε εἰς τοῦτο τὸ δένδρον;

— Εἰς τὸ δένδρον μου, μάλιστα κύριε.

— Τότε συγχωρήσατε μοι νὰ σᾶς κάμω μίαν πρότασιν.

— Ορίστε·

— Κόπτοντές μοι τὸν λαιμοδέτην μου, μ' ἐστερήσατε τοῦ μόνου μέσου τῆς ἀγγόνης· ἵδον λοιπὸν τί μέλλει νὰ γείνη τώρα. . .

— Άς ἴδωμεν

— Θὰ μοὶ δανείσητε τὸ σχοινίον τοῦ κωδωνίσκου σας, καὶ θὰ κρεμασθῶ πρῶτος· ἐμοῦ δὲ ἀπαγγαλεισθέντος, ἐπαναλαμβάνετε τὸ δένδρον σας καὶ τὸ σχοινίον σας, καὶ μὲ μιμεῖσθε, ἐὰν σᾶς ἀρέσῃ.

Οἱ Ἀγγλος ἐσκέφθη ἐπὶ τινας στιγμάς.

— Αδύνατον, εἶπεν.

— Αποποιεῖσθε;

— Παρατηρήσατε, κύριε, ότι τοῦτο εἴναι τεμάχιον ἀπὸ σχοινίον κωδωνίσκου καὶ εἴναι σωστὸν. δι' ἐναὶ μόνον ἄτομον. . . ἐὰν τὸ κόψω διὰ νὰ σᾶς κρεμάσω, δὲν δύναται πλέον νὰ μοὶ χρησιμεύσῃ. . .

— Τότε λοιπὸν τί θὰ κάμω ἐγώ; εἶπεν δὲ Ὁκτάβιος ἀπηλπισμένος.

— Επιστρέψατε εἰς τὴν οἰκίαν σας, καὶ ἀναβάλετε τὴν πρᾶξιν δὲ ἀσύριον.

— Ἀλλὰ, κύριε, δὲν ἔχω πλέον οἰκίαν . . .

— Οὐαὶ γῆρας ἐφάνη συγκινούμενος.

— Εἶναι θέλητε νὰ κάμπτετε χρῆσιν τοῦ κυνηγετικοῦ τούτου μαχαιρίου.

— Εὐχριστῷ, ἐπιμένω οὐσιωδῶς εἰς τὴν ἀγρόν.

— Παράδοξον !

— Καὶ σεῖς εἰς αὐτὴν ἐπιμένετε !

— Εἰς ἡμὲς διαφέρει πολὺ εἴμαι Ἄγγλος καὶ δὲ παγκονισμὸς εἶναι ἑθνικὴ αὐτοχειρίχ . . . ἀλλὰ σεῖς Γάλλος, εὐγενής, νὰ ἐκλέξητε ἵστα λίστα, ἵνα θάνατον θεωρούμενον ἀλλοτε ὡς ἄτιμον, τὴν κρεμάλιαν τέλος, ποινὴν ἀγενοῦς, θάνατον χυδίον . . .

— Ήξένρω, μυλόρδε, ὅτι ἔνεκκ τούτου θ' ἀνασκιρτήσουν οἱ πρόγονοί μου ἀπὸ τοῦ βάθους τοῦ τάφου των ἐκ προλήψεων, ἀλλὰ τί διάβολον ! . . . ἔχω καὶ ἔγω προλήψεις. ἔχω ἀδυνατίαν εἰς τὴν μορφήν μου, καὶ δὲν θέλω ποσῶς νὰ γίνω δύσμορφος μέχρις ἀποστροφῆς δὲν ἔνδει πιστολίου, δπερ, ἀλλως τε, δύναται πολὺ καλὰ νὰ μὴ μὲ φονεύσῃ ἐν τῷ ἄμα.

— Ἀλλ' εἶναι τόσα ἀλλα μέσα . . .

— Νομίζετε ὅτι δὲν τὰ ἐμελέτησα ὅλα; τὸ δηλητήριον, μέσον βραδὸν, δυσάρεστον, τὸ δόπιον παγόνει τὸ δέρμα καὶ προξενεῖ τρομεροὺς κολικοπόνους. Ή ἀσφυξία; θάνατος γελοῖος, καταφύγιον τῶν φαπτηῶν. Τὸ ξίφος; βιθίζεται τις εἰς τὸ αἷμα, εἶναι πρᾶγμα ἀκάθαρτον . . . καὶ ἐπομένως ἡ τραγῳδία περήκυασε !

Οἱ Λόρδοι Βεῦμούθ ἤκουε κάμπιν τὸ πειρα σημεῖα ἐπιδοκιμασίας.

— Εἴμαι ἀριστος κολυμβητής, ἐξηκολούθησεν δὲ κόμης, διὰ νὰ δοκιμάσω νὰ πνιγώ ἀλλως τε τὸ δέρμα τοῦ Σηκουάνα εἶναι πολὺ κίτρινον, τὰ πλευρὰ τοῦ Saint-Cloud τόσον λερά ! ή Morgue (1) τόσον ἀπεγκλής ! . . . Τὸ νὰ κρημνισθῶ δὲ ἀπὸ τέταρτον τι πάτωμα οἰκίας, ή ἀπὸ τὸ ψύος τῆς στήλης Vandôme, ἐννοεῖτε ὅτι οὔτε τὸ φαντάζομαι τὰ κατασυντριβόμενα οὕτω πως μέλη, δὲ ἀμορφος αὐτὸς σωρὸς τῶν κρεάτων καὶ τῶν αἰματωμένων κοκκάλων, τὰ δόπια σηκόνουσιν ἐνίστε ἔτι ἐκπνέοντα, ὅλα ταῦτα εἶναι εἰκὼν ἐμπνέουσα ἀποστροφὴν καὶ σπαράττουσα τὴν καρδίαν.

(1) Οἰκηματα ἔνθι ἐκτίθενται πρὸς ἀναγνώρισιν τὰ σώματα τῶν πνιγομένων.

— Εἶναι ἀληθὲς, εἶπεν δὲ λόρδος Βεῦμούθ. ἐν τούτοις παρ' ἡμῖν, δὲ στραγγαλισμὸς δὲν ἔχει τὸ ἐλκυστικότερον.

— Τὸ πιστεύω, εἶπεν δὲ Οκτάβιος, ἀφότου τὸ ἐδοκίμασα· ἀλλ' δὲ κύριος Janin . . . ἀνεγνώσατε « τὸν θαρότα ὄρον ; » τοῦ K. Janin, μυλόρδε;

— Τῇ ἀληθείᾳ, ὅχι.

— Ο κ. Janin βεβαιώνει ὅτι τὸ ἄνθος τῆς εὐτυχίας ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι νὰ κρεμασθῇ τις ἐκ τοῦ λαιμοῦ μέχρις οὗ δὲ θάνατος ἐπέλθει. . . . Ήθελον νὰ δοκιμάσω τὴν ὑπερτάτην αὐτὴν εὐχαρίστησιν. . . .

— Καὶ η γνώμη σας;

— Ή γνώμη μου εἶναι ὅτι δὲν περιέχει μεγάλην ἀλήθειαν η δοξασία τοῦ K. Janin. Ἀλλ' ἐν τούτοις ἐπιμένω εἰς τὴν ἀγχόνην.

— Καὶ ἐγώ, εἶπεν δὲ Ἄγγλος. Λυποῦμαι δὲ πολὺ μὴ δυνάμενος νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος.

Ο Οκτάβιος ἐγένετο κατηφής.

— Δέχθητε προθύμως τοὺς προσκυνισμούς μου, εἶπεν δὲ νησιώτης.

Καὶ ἐπέρασε τὸ σχοινίον τοῦ κωδωνίσκου περὶ τὸν λαιμόν του. Ο θυμὸς τοῦ Οκταβίου ἐφθασεν εἰς τὸ ἔπαχρον.

— Επτά ὥραι παρὰ τέταρτον, ἀνέκραξε κτυπῶν τὸν πόδα του μετ' ὅργης, καὶ ἀκόμη δὲν ἔλαβε τέλος ! Ή ἀποφάσεως, κύριε, θέλω νὰ τελειώσω πρῶτος.

Ο Ἄγγλος ὅστις ἦτο ἡδη ἡμικρεμασμένος, ἐξέβησε τὴν κεφαλήν του ἐκ τοῦ σχοινίου καὶ παρετήρησε τὸν κόμπτα δὲ Σουΐραν διὰ περιφροντικοῦ βλέμματος.

— Θέλετε; . . . τι σημαίνει;

— Σημαίνει ὅτι σεῖς θ' ἀποθάνετε μετ' ἐμέ.

— Σκοπεύετε νὰ μ' ἐμποδίσητε νὰ κρεμασθῶ;

— Μάλιστα.

— Πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ τὸ ἰδω.

— Θὰ τὸ ἴδητε καὶ μὴ ἀμφιβάλητε.

Αντὶ ἀπαντήσεως δὲ Ἄγγλος ἐγέλασεν, ἐπέρασεν ἐκ νέου τὸ σχοινίον εἰς τὸν λαιμόν του, καὶ μετὰ ἐν λεπτὸν τὸ σῶμά του ἐταλαντεύετο εἰς τὸν ἀέρα.

Αλλ' ἐν τῷ ἄμα δὲ Οκτάβιος ἔλαβε τὸ μαχαιρίδιον τὸ δόπιον ἐκείτο ἐπὶ τῆς χλόης καὶ δι' ἐνὸς πηδήματος ἀνέβη εἰς τὸ δένδρον, ἔκοψε τὸ σχοινίον τοῦ κωδωνίσκου καὶ δὲ κρεμασμένος ἐπεσε καθέτως κίτρινος, ὡργισμένος καὶ ἡμιαπηγονισμένος.

Ἐξηγεῖσεν, ἔπιτυσε, ἐξέσφιγξε τὴν θηλειάν του καὶ διευθύνθη κατ’ εὐθεῖαν πρὸς τὸν κόμητα.

— Κύριε, εἶπε τραυλίζων ἐξ ὀργῆς, εἰσθε ἀχρεῖος! . . .

— Μπά! ἀνέκραξεν ὁ Ὁκτάβιος, μονομαχήσαιν θέλετε! αὐτὸς ἐγὼ ποτὲ δὲν τὸ ἐπερίμενα.

Αὐθάδης! ἐξηκολούθησεν ὁ ἄγγλος, ὅστις δὲν ἤκουε τίποτε.

— Ἀρκει! εἶπεν ὁ κόμης δὲ Σουΐρὰν, θὰ μοὶ δώσητε λόγον τῶν δύο τούτων βαναυσολογιῶν;

— Τὴν κατάραν τοῦ θεοῦ νὰ ἔχω ἢν δὲν σᾶς οἰκανοποιήσω παρευθύς! ἀνέκραξεν ὁ νησιώτης.

Καὶ λαβών τὰ πιστόλιά του προσέφερε τὸ ἐν εἰς τὸν Ὁκτάβιον, καὶ ἡτοίμασε τὸ ἴδικόν του.

— Καλά, εἶπεν ὁ Ὁκτάβιος, ἀλλ’ ἂς ἀπλοποιήσωμεν τὰ πράγματα. Νὰ τραβήξωμεν ἐκ τοῦ πλησίον καὶ συγχρόνως. . . .

— Άς εἶναι!

— Κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον, ἐψιθύρισεν ὁ κόμης τὸ πρόσωπον τοῦ δποίου ἐφαιδρύνθη πάλιν, εἶναι ἀδύνατον νὰ διαφύγῃ τις. Τώρα, κύριε, ἀς λησμονήσωμεν τὴν διένεξιν μας αὐτήν· μέλλομεν ν’ ἀποθάνωμεν· λάβετε τὴν χειρά μου. Ὁ ἄγγλος εἰς τὴν ἔκτακτον αὐτήν στιγμὴν εἶχεν ἐπαναλάβει τὸ φλέγμα του.

— Ξέχετε δίκαιον, εἶπεν. ‘Ο θάνατος μᾶς καθιστᾷ ἀδελφούς. Καὶ ἔτεινε τὴν χειρά του πρὸς τὸν κόμητα δὲ Σουΐρὰν ὅστις τὴν ἐσφιγξεν ἐγκαρδίως.

— Θὰ μετρήσω τρίς, εἶπεν ὁ Ὁκτάβιος, καὶ εἰς τὸν ἀριθμὸν τρίχ θὰ τραβήξωμεν ἀμφότεροι ταυτοχρόνως.

‘Ο λόρδος Βεϋμούθ ἔκαμεν ἐπιδοκιμαστικὸν σημεῖον, καὶ ἔκαστος αὐτῶν ἐστήριξε τὴν κάνην τοῦ πιστολίου του εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀντιπάλου του.

— Εἴν! εἶπεν δ’ Ὁκτάβιος μειδιῶν.

— Μὰ τὴν πίστιν μου!, εἶπεν ὁ ἄγγλος εἰσθε γενναῖος ἀνθρώπος καὶ πολὺ λυποῦμας διότι δὲν σᾶς ἐγώρισα πρότερον.

— Δύο! εἶπεν ὁ κόμης.

‘Αμφότεροι ἀντήλλαξαν βλέμμα τι φιλίας. ‘Ολόκληρος κόσμος ἀναμυήσεων, δλόκληρος ὠκεανὸς ἰδεῶν περιέτρεξεν ὡς ἀστραπὴ εἰς τὰς δύο ἔκεινας ψυχὰς ἑτοίμους ν’ ἀπλώσωσι τὰ πτερά των.

— Τρία!

‘Αφῆκαν ταύτοχρόνως τὸ ἐλατήριον.

IV.

Περὶ διοκλήρου τινος εἰκόνος.

Οἱ λῦκοι ἔπεισαν μετὰ ξηροῦ τινος κρότου, τὰ

καψύλια ἐξέλαμψαν, ἀλλ’ οὐδεὶς κρότος ἤκουόθη.

— Τὶ ἀστεϊσμὸς εἴν’ αὐτός; εἴπεν δὲ Ὁκτάβιος παρατηρῶν αὐτηρῶς τὸν ἀντιπαλόν του.

‘Ο ἄγγλος ἦτον ἐκπεπληγμένος.

— Σας βεβαιῶ ἐν τιμῇ, εἶπεν, διτὶ ἐγὼ δὲδιος σήμερον τὸ πρωῒ ἐγέμισα τὰ πιστόλια ταῦτα. . . . Εν τῇ ἀποσίφ μου εἰσῆλθε τις βεβαίως εἰς τὸ δωμάτιόν μου. . . . Νπηρέτης ἀναμφισβέλως. . . .

‘Ο Ὁκτάβιος ἔρριψε τὸ δπλον μετ’ ὅργης.

Σπάνιον εἴναι· ή ἀποτυχοῦσα ἀπόπειρα νὰ μὴ ἵκτρεύῃ τὴν μανίαν τῆς μονομαχίας· ἐκτὸς τοῦ γελοίου, ἐκεῖνο τὸ δποίον ὁ κόμης δὲν ἐτόλμα νὰ δμολογήσῃ ἦτον διτὶς ηθέλησε τοῦ προχισε νὰ χαλαροῦται· μετὰ τὰς δύο ταύτας ἀποπείρας τοῦ θυνάτου ἐξήντησε μέγχ μέρος τῆς ἐνεργείας του, μόνη δὲ ή Νπερηφάνεια τῷ ἔμενε. . . . Ἐπειτα, συμβέναται ἐξωτερικὰ καὶ ὅλως φυσικὰ ἐπενήργουν ἐν ἀγνοίᾳ του. Ή νῦν εἶχεν ἐπέλθει· δὲ δὴ ἐγένετο ζωηρὸς καὶ προσβλητικός· καὶ διὰ νὰ εἰπωμεν ὅλην τὴν ἀλήθειαν, τρομερὰ πείνα κατεσπάραττε τὸν στόμαχόν του. . . . Ἐλθὼν εὐθύμως, μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰχείλη, μὲ τὴν δριστικὴν πρόθεσιν νὰ φονευθῇ, δύο ὥρας μετὰ ταῦτα Νπηρέτης ὅχι μόνον ἐν τοῖς ζῶσιν, ἀλλὰ καὶ ἔβασανίζετο τώρα ἀπὸ μυστικάς τινας ἐπιθυμίας καταθροχθίσεως πλευρῶν δορκάδος, καὶ φασικῶν παραγγειστῶν· δποία ἀντίθεσις! . . .

Καὶ δὲ ἄγγλος εἰς τὰς αὐτὰς βεβαίως σκέψεις παρεδίδετο, διότι ἐφαίνετο ἀφηρημένος τὸν νοῦν. Ἐπὶ τινας στιγμὰς ἐπεκράτησε σιωπὴ καθ’ ἦν ἐθεωρήθησαν μὲ θῆμος ἐν μέρει ὀργίλον καὶ ἐν μέρει συγχισμένον· ἐπὶ τέλος τὸ κωμικὸν τῆς θεσσαλίας παρέφερε τὸν Ὁκτάβιον καὶ ἐξέβαλε δυνατὸν γέλωτα τὸν δποίον παρηκολούθησε καὶ δὲ τοῦ ἄγγλου ἦτον ἐλεύθερος.

— Αποφασιστικῶς, εἶπεν ὁ κόμης, ή Θεία πρόνοια ἐναντιοῦται σήμερον εἰς τὰ σχέδιά μας. Άς διποχωρήσωμεν καὶ ἀς περιμείνωμεν. Άλλὰ τὶ διάβολον θὰ κάμω ἐγὼ ἐν τούτοις; . . .

— Εἶχω μίαν ἰδέαν, εἶπεν δὲ ἄγγλος.

— Άς τὴν ἀκούσωμεν.

— Εἰσθε πάντοτε ἀποφασισμένος ν’ ἀποθάνετε;

— Παράποτε εἶπεν δὲ Ὁκτάβιος μετ’ ἐλαφροῦ δισταγμοῦ. Άλλως τε, προσέθηκεν εἴμαι ήναγκασμένος.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης· ἀλλ’ ὥραι τινες περισσότερον ή δλιγάθερον εἴναι ἀδιάφορον.

— Ό! πολὺ ἀδιάφορον.

Ο Άγγλος ἐπανέλαβε τὰ χειρόκτια του μὲ τὴν μεγαλυτέραν προσοχήν.

— Κύριε κόμη, εἰπε προσκλίνων πρὸς τὸν Οκτάβιον, μοὶ κάρυντε τὴν τιμὴν νὰ δεχθῆτε νὰ γευματίσητε μετ' ἐμοῦ; Θὰ φονευθῶμεν εἰς τὰ δπωρικά.

‘Ο Οκτάβιος ἐθεώρησε μετ' ἐκπλήξεως τὸν ἀνθρώπον τοῦτον, δοτις μόλις πρὸ μιᾶς ὥρας γνωρίσας αὐτὸν ἐφέρετο ὡς εἰς φίλον πρὸ δεκαετίας γνωστόν του.

Εἶναι ἀλληδεῖς ὅτι αἱ ἔξαιρετικαὶ περιστάσεις καθ' ἃς συνήντηθησαν τοὺς ἀπήλλαττον τῶν παραδεδεγμένων ἑθίμων καὶ τῶν κοινωνικῶν φιτλοφρονήσεων ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ Λόρδου Βεῦμονθ ἔξεφραζεν εἰλικρίνειαν καὶ τιμιότητα ἀναμφισβήτητον. Ο Οκτάβιος λοιπὸν τῷ ἀπεκρίθη σφίγγων τὴν χειρά του,

— Δέχομαι, μυλόρδε, μετὰ πάσης εὐχαριστήσεως· εἶναι πολύτιμος εὐκαιρία νὰ ἀπολαύσω τὴν γνωριμίαν σας καὶ δὲν τὴν ἀφίνω νὰ μοὶ διεφύγῃ.

Ἐξῆλθον ἀμφότεροι μὲ συμπεπλεγμένους βραχίονας ἐκ τοῦ ἀδένδρου μέρους καὶ ἐβάδιζον ἐν σιωπῇ παραδοθέντες εἰς τὸν ῥοῦν τῶν ἴδεων των. Ο Οκτάβιος ἐσκέπτετο περὶ τοῦ παραδόξου τούτου συμβάντος, τὸ δποῖον ἄλλως τε ἔτερπε τὸ πνεῦμά του τὸ ἀπληστον νέων ἐντυπώσεων· δὲ Ἅγγλος ἦτο βυθισμένος εἰς θιλιεράς ἰδέας.

Οὕτως ἔφθασαν εἰς Neuilly καὶ ἐστάθησαν ἐνώπιον κομψῆς μικρᾶς οἰκίας χωρισμένης ἐκ τῆς δόδου διὰ κεχρυσωμένων κιγκλίδων.

Εἰς τὸν κτύπον τοῦ καδωνίσκου τοῦ λόρδου Βεῦμονθ, ὑπηρέτης τις ἐν μεγάλῃ στολῇ ἤλθε καὶ ἤνοιξε· διερχόμενος τὴν αὐλὴν δ Ὁκτάβιος παρετήρησε πολλὰ παράθυρα τοῦ πρώτου πατώματος φωταγωγημένα καὶ ἤκουσεν ἔξερχομένην ἕξ αὐτῶν μελωδικήν τινα φωνὴν γυναικὸς, ἢτις ἔψαλλε συνοδεύουσα τὴν φωνὴν της διὰ τοῦ κλειδουμένου.

Εἰς τὸν ἥχον τῆς φωνῆς ταύτης δ Ἅγγλος ἐστάθη διὰ μιᾶς καὶ ἡ μορφὴ του ἔλαβε παράδοξον τινα ἔκφρασιν τρυφερότητος καὶ ἡδυπαθείας· θέσας δὲ τὴν χειρά του εἰς τὸ μέτωπον ἔξεβαλε στεναγμὸν καὶ διὰ νεύματος προσεκάλεσε τὸν ξένον του νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ἀνέβησαν λοιπὸν ἀναβάθματαν τινα ἔξεχουσαν καὶ δ ὁ λόρδος Βεῦμονθ ἀφοῦ ὠδήγησε τὸν κόμητα διὰ πολλῶν ἴσογείων θαλάμων τὸν ἔφερεν εἰς μικράν τινα αἴθουσαν εἰς ḥιν ἐσπινθηροβόλει εὐχάριστον πῦρ. Ἐνῷ δὲ δ ὑπηρέτης δοτις ἐπροπο-

ρεύετο μὲ φῶς εἰς τὴν χειρά ἥγαπτε τὰς λυχνίας δ κύριός του τῷ εἰπεν·

— Εἰσῆλθες εἰς τὸ δωμάτιον μου σήμερον τὸ πρωὶ John;

— Ὁχι, μυλόρδε.

— Δὲν ἥγγισες ποσᾶς τὰ πιστόλια μου;

— Ὁχι, μυλόρδε.

— Παράδοξον, εἰπεν δ Ἅγγλος, μὲ νῦν ἐσκεμμένον· ἔτοιμασέ μας ἐνταῦθα διὰ νὰ γευματίσωμεν. Ο ὑπηρέτης προσέκλινε καὶ εἰπε.

— Η Κυρία διέταξε νὰ τὴν εἰδοποιήσωμεν δταν ἔλθη δ μυλόρδος.

Ο λόρδος Βεῦμονθ ὠχρίζεται.

— Εἰπὲ εἰς τὴν λαίδην, εἰπε μετ' ἀγωνίας, δοτις δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ τὴν ἴδω ἀπόψε, καὶ τὴν παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσῃ. Εἶχω ἔργασίαν.

Ο θαλαμηπόλος ἀπεσύρθη.

— Θὰ μὲ συγχωρήσητε, φίλετας μοι. ζένε, εἰπεν δ Ἅγγλος, ἐὰν σᾶς ἔγκαταλείψω πρὸς στιγμήν; . . . Εἶχω διαταγάς τινας νὰ δώσω . . .

Ο Οκτάβιος ἤθελησε ν ἀποκριθῆ, ἀλλ' ἵδων τὴν τόσην ὠχρότητα καὶ στενοχωρίαν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ γέου του φίλου προσέκλινεν ἐν σιωπῇ. Ο λόρδος Βεῦμονθ ἔξηλθε σχεδὸν κλονύμενος.

— Ακόμη μυστική τις πληγή, διενοήθη δ κόμης ἀκολουθῶν αὐτὸν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ἔξηπλωθη μαλθακῶς ἐπὶ τινος κλινητῆρος, ἔξετεινε τοὺς πόδας του πρὸς τὴν σπινθηροβούλουσαν ἐστίαν καὶ περιέφερε τὰ βλέμματά του εἰς τὴν εὐχάριστον αὐτὴν αἴθουσαν, ἐστολισμένην κατὰ τὸν ἐντελέστερον τρόπον.

— Άς ὑποθέσωμεν δοτις ἡμην ἀνθρωπος τῶν γραμμάτων, δ θεδος νὰ μὴ τὸ δώσῃ, καὶ δοτις ἔγραφον τὴν σημερινὴν ἡμέραν μου ἐν εἰδεις ἐπιφυλλίδος, δ ἀναγνώστης μου βεβαίως θὰ ἔρθηπτε τὴν ἔκθεσίν μου ἐκ τοῦ παραθύρου κράζων, «Δὲν εἶναι ἀληθές!» Τὸ βέβαιον εἶγαι δοτις πλέω εἰς ὀκεανὸν ἀπιθανότητος . . . Ἰδού με πλησίον τοῦ πυρὸς παρά τινε φίλω . . . τὸν δποῖον δὲν ἐγνώριζον σήμερον τὸ πρωΐ, καὶ ταῦτα ἐνῷ ἔμελλον νὰ χορεύσω εἰς τὴν ἄκραν σχοινίου τινος εἰς πυκνόν τι μέρος τοῦ δάσους τῆς Βουλόνης. Παρευθύς δ Ὁκτάβιος ἐσκίρτησεν, ἡγέρθη ὡς κινηθεὶς ὑπό τινος ἐλατηρίου καὶ ἔτρεξε πρὸς εἰκόνα τινα τὴν δποίαν συνήντησαν τὰ βλέμματά του.

Ητο δεικνύεται χαριέσσης τινος νέας γυναικὸς εἰ-

κοσι δύο ή είκοσι τριῶν ἔτῶν, οὗτε πραγματικῆς ὡραιότητος οὗτε ἐντελοὺς καλλονῆς εἰς τὴν καθαύτην σημασίαν τῶν δύο τούτων λέξεων· ὑψηλὴ καὶ λεπτὴ, ὅλον τὸ σῶμά της ἔφερε τὸν τύπον ἐντελοῦς κομψότητος, εὐγενοῦς καταγωγῆς, ἥτις τὴν διέκρινεν ἐν τῷ μέσῳ ἑκατὸν ἄλλων γυναικῶν, ἵσως ὡραιοτέρων. Οἱ πόδες της, οἱ βραχίονες της, αἱ χεῖρές της ἦσαν θαυμάσια πρωτότυπαι· ἡ λεπτὴ καὶ κανονικὴ φυσιογνωμία της ἐξέπνεε μῆγμά τι ἐρυθρώδους ἐρχεμένης καὶ γλυκηθυμίας· μόνον ἐπὶ τοῦ στερεοῦ καὶ ἀκριβῶς ἐξωγραφημένου τόζου τῶν μελανῶν δόφρων της διεκρίνετο ὅτι ἀκαταμάχητος θέλησις κατέκει εἰς τὸ εὔθραυστον τοῦτο σῶμα.

Οἱ κόμης ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ ἄλαλος· . . . . ἀνεγνώρισε τὸ γλυκὺ αὐτὸν πρόσωπον, τοὺς πυκνοὺς χρυσοειδεῖς βοστρύχους, τοὺς μεγάλους αὐτοὺς κυανοὺς ὀφθαλμούς, σοβαροὺς καὶ ἐκφραστικούς. . . . Ήρόδης καὶ μὲ πάλλουσαν καρδίαν, παρετήρει τὴν εἰκόνα δι' ἀπλήστων καὶ ἴκετον βλεμμάτων· τῷ ἐφαίνετο ὅτι λόγος τις ἡ χειρονομία ἔμελλον νὰ ἔξαλείψωσι τὸ προσφιλές αὐτὸ δραμα. . . .

— Ποῦ τὴν εἶδον; ἡρώτα ἔσυτὸν δι' ἑκατοστὴν ἵσως φορὰν, καὶ αἱ ἀναμνήσεις του ἐστενοχωροῦντο καὶ συνεκρούοντο ὡς ἀνεμοστρόβιλος φύλλων ξηρῶν τὰ ὅποια ὑφόνει διορθίσας . . .

Ἐσφιγζε τὸ καίον μέτωπόν του, καὶ ἀκουμβισμένος εἰς τὸν τοῖχον, μὲ βλέμμα ἐνθέρμως προστηλωμένον ἐπὶ τῆς ἀγνώστου, ἐβυθίσθη εἰς βαθεῖαν ὄνειροπόλησιν πλήρη ἔρωτος καὶ πυκρίας!

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲ.)

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

Υῆγισμα ἀρέκδοτορ Σαμιακόρ.

Πρό τινος χρόνου ἐνεργῶν τις ἀνχεκυρᾶς εἰς τὴν παρὰ τῷ ἀρχαίῳ ναῷ τῆς Ἡρκησίου πεπλον αὐτοῦ, ἀνεκάλυψε τὸ κατωτέρω ψήφισμα ἐπὶ πέτρᾳ, ἔχούσῃς μῆκος μὲν ἑδομήκοντα πέντε ἑκατοστῶν γαλλικοῦ μέτρου, πλάτος δὲ τριάκοντα πέντε καὶ πάχος πέντε, δι' οὐδὲν διορθίσας τὸ δικαίωμα τῆς πολιτογραφήσεως εἰς δύο πολίτας τῆς Ἰασοῦ, ἀγαθοὺς περὶ τε τοὺς φυγάδας Σαμίους καὶ περὶ τὸν δῆμον τῶν Σαμίων γενομένους. Τὸ ψήφισμα τοῦτο, εὑρισκόμενον νῦν παρὰ τῷ ἀγαθῷ μου

φίλῳ Κ. Διονυσίῳ Λονιμάρῃ, γέγραπται λεπτοῖς κεφαλαιώδεσι γράμμασιν, οὕτωσι.

ΕΔΟΞΕ ΤΗΙ ΒΟΥΛΗΙ ΚΑΙ ΤΩΙ ΔΗΜΩΙ ΕΠΙ . . ΟΥΡ. Σ ΔΡΑΚΟΝΤΟΣ ΕΙΠΕΝ ΕΠΕΙΔΗ ΓΟΡΓΟΣ ΚΑΙ ΜΙΝΝΙΩΝ ΘΕΟΔΟΤΟΥ ΙΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΟΙ ΚΑΙ ΑΓΑΘΟΙ ΓΕΓΕΝΗΝΤΑΙ ΠΕΡΙ ΣΑΜΙΟΥΣ ΕΝ ΤΗΙ ΦΥΓΗΙ ΚΑΙ ΔΙΑΤΡΙΒΩΝ ΓΟΡΓΟΣ ΠΑΡ ΑΛΕΞΑΝΔΡΩΙ ΠΟΛΛΗΝ ΕΥΝΟΙΑΝ ΚΑΙ . . . ΥΜΙ ΑΝ ΠΑΡΕΙΧΕΤΟ ΕΠΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟ . . ΩΝ ΣΑΜΙΩΝ ΣΠΟΥΔΑΖΩΝ ΟΠΩΣ ΟΤΙ . . ΑΧΟΣ ΣΑΜΙΟΙ ΤΗΜ ΠΑΤΡΙΔΑ ΚΟΜΙΣΑΙΝΤΟ ΚΑΙ ΑΝΑΓΓΕΙΛΑΝΤΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΕΝ ΤΩΙ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΩΙ ΟΤΙ ΣΑΜΟΝ ΑΠΟΔΙΔΟΙ ΣΑΜΙΟΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ ΑΥΤΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΤΕΦΑΝΩΣΑΝΤΩΝ ΕΣΤ ΕΦΑΝΩΣΣΕ ΚΑΙ ΓΟΡΓΟΣ ΚΑΙ ΕΠΕΣΤΕ ΛΕ ΕΙΣ ΙΑΣΟΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΡΧΟΝΤΑ Σ ΟΠΩΣ ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΕΣ ΣΑΜΙΟΙ ΕΝ ΙΑΣΩΙ ΟΤΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΚΑΤΙ ΩΣΙΝ ΑΤΕΛΗ ΤΑ ΕΑΥΤΩΝ ΕΞΑΞΟΝ ΤΑΙ ΚΑΙ ΠΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΙΣ ΔΟΘΗΣΕΤΑΙ ΤΟ ΑΝΑΛΩΜΑ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΤΗΣ ΙΑΣΕΩΝ ΠΑΡΕΧΟΥΣΣΗΣ ΚΑΙ ΝΥΝ ΕΠΑΓΓΕΛΛΟΝ ΤΑΙ ΓΟΡΓΟΣ ΚΑΙ ΜΙΝΝΩΝ ΠΟΙΗΣΕΙΝ ΟΤΑΝ ΔΥΝΩΝΤΑΙ ΑΓΑΘΟΝ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΩΝ ΣΑΜΙΩΝ ΔΕΔΟΚΧΘΑΙ ΤΩΙ ΔΗΜΩΙ ΔΙΔΟΣΘΑΙ ΑΥΤΟΙΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΝ ΕΠ ΙΣΗΙ ΚΑΙ ΟΜΟΙΗ ΚΑΙ ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΕΚΓΟΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΚΛΗΡΩΣΑΙ ΑΥΤΟΥΣ ΕΠΙ ΦΥΛΗΝ ΚΑΙ ΧΙΛΙΑΣΤΥΓΗ ΚΑΙ ΕΚΑΤΟΣΤΥΓΗ ΚΑΙ ΓΕΝΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΓΡΑΨΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΟΑΝ ΛΑΧΩΣΙΝ ΚΑΘΟΤΙ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΣΑΜΙΟΥΣ ΤΗΣ ΔΕ ΑΝΑΓΡΑΦΗΣ ΕΠΙΜΕ ΛΗΘΗΝΑΙ ΤΟΥΣ ΠΕΝΤΕ ΤΟΥΣ ΗΙΡΗ ΜΕΝΟΥΣ ΤΟ ΔΕ ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΟΔΕ ΑΝΑΓΡΑΨΑΙ ΕΙΣ ΣΤΗΛΗΝ ΛΙΘΙΝΗΝ ΚΑΙ ΣΤΗ ΣΑΙ ΕΝ ΤΩΙ ΙΕΡΩΙ ΤΗΣ ΗΡΑΣ ΤΟΝ ΔΕ . . ΜΙΑΝ ΥΠΗΡΕΤΗΣΑΙ.

Δηλονότι

«Ἐδοξε τῇ Βουλῇ καὶ τῷ Δῆμῳ Ἐπί(ικ)ουρ(ο)ς Δράκοντος εἶπεν. Ἐπειδὴ Γόργος καὶ Μιννίων Θεοδότου, Ἰασεῖς, καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ γεγένηνται περὶ Σαμίους ἐν τῇ φυγῇ καὶ διατρίβων Γόργος περὶ Ἀλεξάνδρῳ πολλὴν εὔνοιαν καὶ (προθ)υμίαν παρείχετο ἐπὶ τὸν δῆμον τῆς Σαμίων, σπουδάζων ὅπως ὁ, τι τάχος Σάμιοι τὴμ πατρίδα κομίσαιντο, καὶ ἀναγγείλαντος Ἀλεξάνδρου ἐν τῷ στρατοπέδῳ ὅτι Σάμον ἀποδιδοῖ Σαμίοις, καὶ διὰ ταῦτα, αὐτὸν τῶν Ἑλλήνων στεφανωσάντων, ἐστεφάνωσε καὶ Γόργος καὶ ἐπέστελε εἰς Ἰασόν πρὸς τοὺς ἀρχοντας, ὅπως οἱ κατοικοῦντες Σάμιοι εἴναι Ἰαστοί, διταν εἰς τὴν πατρίδα κατίσιν, ἀ-